

ARCHIDIECEZJALNA KOMISJA DS. LITURGII I DUSZPASTERSTWA LITURGICZNEGO

ŚWIĘTO PANA NASZEGO JEZUSA CHRYSTUSA NAJWYŻSZEGO I WIECZNEGO KAPŁANA

Od czerwca 2012 roku pojawiła się wiadomość o propozycji wprowadzenia nowego święta do liturgii Kościoła rzymskiego. Chodzi o święto noszące tytuł: Naszego Pana Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana. To właśnie wtedy (14 czerwca 2012 r.) kardynał Sekretarz Stanu przekazał Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów wolę Ojca Świętego Benedykta XVI, by odpowiadać pozytywnie na prośby poszczególnych Konferencji Biskupów w tej sprawie. Data obchodu w randze święta została ustalona na czwartek po Zesłaniu Ducha Świętego. W związku z tym w lipcu tegoż roku Kongregacja przygotowała nowe teksty liturgiczne w wersji łacińskiej (czyli wzorcowe), zawierające formularz mszy świętej, teksty Liturgii Godzin, tekst wprowadzony do Martyrologium Romanum oraz wybrano odpowiednie czytania, zarówno na obchód w randze święta jak i w randze uroczystości. Teksty te zostały zatwierdzone 23 lipca 2012 roku. Konferencje Biskupów mogą zatem zwracać się do Stolicy Apostolskiej z prośbą o wprowadzenie tego święta do własnego kalendarza. Również nasi polscy biskupi zdecydowali o wystosowaniu takiej prośby 28 listopada 2012 roku. Widać zatem, że inicjatywa wprowadzenia tego święta w danym regionie Kościoła należy do odpowiedniej Konferencji Biskupów. Nie jest to zatem święto narzucone odgórnie, ale ma być wyrazem potrzeb duchowych wspólnoty danego Kościoła partykularnego.

Skąd pojawiła się idea tego święta? Decyzja Papieża i Stolicy Apostolskiej wynika z doświadczenia zaobserwowanego w niektórych wspólnotach zakonnych. Wspólnoty te, pogłębiając doświadczenie duchowe Roku Kapłańskiego, poprosiły o możliwość obchodzenia takiego święta. Zauważając jak wspaniałe duchowe owoce przyniósł jego obchód w ciągu tych ostatnich kilku lat, Ojciec Święty zaproponował, by obchodzić je wszędzie tam, gdzie poproszą o to biskupi. Kazał jednak przygotować

odpowiednie teksty liturgiczne. Jest oczywiste, że to święto nie jest jedynie okazją do modlitwy za kapłanów. Każde święto w liturgii Kościoła przede wszystkim przynosi nam łaskę zbawienia, która wypływa z Misterium Paschalnego Jezusa Chrystusa. Łaska ta jest związana z przeżywaniem jakiegoś aspektu tego Misterium.

W przypadku święta Naszego Pana Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana ta łaska została ukazana poprzez nowe teksty liturgiczne. Na pierwszym miejscu podkreśla się świętość i piękno kapłaństwa Jezusa Chrystusa, wzywając do jego kontemplacji. W Nowym Testamencie On jest Jedynym i Wiecznym Kapłanem oraz Jedynym Pośrednikiem między Ojcem i ludźmi. Kapłan to przede wszystkim ktoś, kto składa ofiarę. Jezus Chrystus złożył ofiarę z samego siebie, okazując posłuszeństwo Ojcu do końca. Składa On jednak w ofierze Ojcu także tych wszystkich, których nabył swoją świętą krwią (por. Dz 20,28; 1 Kor 6,20). Motywem Jego Ofiary jest miłość do Ojca i do człowieka. Tu więc pojawia drugi aspekt tego święta. Chrystus, poprzez swoje Misterium Paschalne, wysłużył nam łaskę przybrania za synów Bożych, uczynił nas podobnymi do siebie (1J 3,2). Jednym z wymiarów tego podobieństwa jest nasz udział w Jego jedynym kapłaństwie, które objawia się w łasce umożliwiającej nam ofiarowanie siebie samemu Ojcu Niebieskiemu. Ale Jezus w swojej miłości do człowieka powołuje niektórych braci do posługi kapłańskiej przez włożenie rąk (por. prefacja). Jest tu mowa oczywiście o kapłaństwie ministerialnym, które pomaga nam zrealizować nasze kapłaństwo (wspólnotowe) wynikające ze chrztu świętego. Dostrzegając ten dar i doceniając go, zarówno wspólnota, jak poszczególni wierzący, obejmą troską modlitewną tych wybranych ministrów, aby każdy z nich stał się jak najbardziej podobny do Chrystusa, aby stał się święty. Inspiracja do modlitwy o świętość dla kapłanów jest zatem drugim aspektem łaski tego święta. Trzeci zaś, również związany z kapłanami, jest darem dla nich samych. Chodzi o łaskę upodobnienia kapłańskiego serca do Serca naszego Zbawiciela. W Sercu zaś Zbawiciela nieustannie płonie miłość do Ojca i pragnienie jedności z Nim oraz troska o Jego święty Kościół. Tak więc święto to napełnia serca kapłanów pragnieniem prawdziwej świętości i umocnienia do realizacji tej trudnej drogi. Pobudza też kapłanów do całkowitego oddania się służbie dla Boga i dla Kościoła.

Idea tego święta dojrzewała w świadomości Kościoła od dłuższego czasu. Nie powstało ono nagle i z niczego. W formowaniu się jego idei widać wyraźnie jak Duch Święty kieruje Kościołem w odkrywaniu Bożej prawdy. Początki pogłębionej refleksji o Jezusie Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie w naszych czasach¹, z odniesieniem do kapłaństwa ministerialnego, znajdziemy już w początkach XX wieku. Wtedy to pojawiła się encyklika Piusa XI *Ad catholici sacerdotii fastigium* w 1935 roku². Papież przypomniał w niej związek kapłaństwa ministerialnego z Jezusem Chrystusem Najwyższym Kapłanem, a co z tym się wiąże, wskazał także na konieczne wymiary przygotowania do tej posługi. Niejako owocem tej encykliki było wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, do mszy wotywnych, formularza mszy świętej *Juravit Dominus*, czyli o Naszym Panu Jezusie Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie (*De Domino Nostro Iesu Christo summo et aeterno Sacerdote*). Dalszy etap rozwoju tej myśli, związanej z rozwojem duchowości kapłańskiej w Kościele, to dekret Soboru Watykańskiego II *O posłudze i życiu kapłanów*³. Po Soborze niewątpliwym impulsem do dalszej refleksji nad duchowością kapłańską i roli kapłaństwa w Kościele były wielkoczwartkowe listy Ojca Świętego Jana Pawła II do kapłanów. To z jego pasterskiej i ojcowskiej troski powstała inicjatywa wprowadzenia w 1995 roku dorocznego dnia modlitwy o uświęcenie kapłanów⁴. Podając taką inicjatywę, Papież zaproponował, by taki dzień obchodzić w Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa lub „w innym dniu, bardziej odpowiadającym lokalnym wymaganiom i zwyczajom duszpasterskim”⁵. Zbawienną myśl w tym względzie podejmuje dalej obecny Papież Benedykt XVI, wprowadzając celebrację Roku Kapłańskiego⁶. I właśnie ten obchód pobudził szerokie rzesze chrześcijan do

¹ Trzeba pamiętać, że już w 1777 roku w Montrealu zostało opublikowane *Officium in honorem Domini Nostri J. C. summi sacerdotis et omnium sanctorum sacerdotum ac levitarum*. Święto to przypadało w pierwszy czwartek po 29 sierpnia i miało rangę Duplex I. Classis.

² Pius XI, encyklika *Ad Catholici Sacerdotii Fastigium*, o kapłaństwie katolickim (20 grudnia 1935).

³ Sobór Watykański II, dekret *Presbyterorum Ordinis*, o posłudze i życiu kapłanów (7 grudnia 1965).

⁴ Obchodzono go po raz pierwszy w Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, 23 czerwca 1995.

⁵ Jan Paweł II, list do kapłanów na Wielki Czwartek 1995 roku.

⁶ Od 19 czerwca 2009 do 11 czerwca 2010.

przyjrzenia się roli kapłana w życiu Kościoła i w życiu każdego z nas. W niektórych wspólnotach, jak to zostało wspomniane wcześniej, zaczęto obchodzić święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Widząc pozytywne owoce tej praktyki i troszcząc się, by owoce tego roku nie poszły w zapomnienie, Papież proponuje Episkopatowi poszczególnych krajów wprowadzenie takiego święta. Jego datę wyznacza na czwartek po uroczystości Zesłania Ducha Świętego.

W lipcu tego roku zostały zatwierdzone wzorcowe teksty łacińskie na to nowe święto⁷. Jak już zostało wspomniane wyżej, od 1934 roku istniał w Mszałach Rzymskim formularz mszy świętej wotywniej *Juravit Dominus*, o Jezusie Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie. Czy on nie wystarczył i trzeba było nowego? Z pewnością ten stary pozostanie pośród mszy wotywnych i nadal owocnie będzie służył Kościołowi. Nowy formularz mszalny *Christus Mediator* został włączony w *Proprium de tempore* (czwartek po Zesłaniu Ducha Świętego). Rozwija on dalej myśli zawarte w poprzednim. W oracjach formularza wotywnego Kościół prosił Boga, by wierni uczestnicząc w tych tajemnicach, mogli zaczerpnąć z nich moc płynącą z krzyża i ze zmartwychwstania (kolekta). Na pierwszym miejscu więc była postawiona kontemplacja kapłaństwa Chrystusa i jego owoce dla wszystkich wiernych. W nowym zaś Kościół prosi o łaskę wierności dla kapłanów, których Chrystus wybrał na sługi i szafarzy Jego tajemnic. Akcent zostaje więc przesunięty na kapłanów, których Chrystus wybrał, a oni to zaakceptowali i teraz trzeba, aby w tym postanowieniu wytrwali do końca. Jednak w modlitwie nad darami i w modlitwie po komunii Kościół prosi również o łaskę zjednoczenia się z ofiarą Chrystusa i z Jego miłością dla wszystkich uczestników liturgii, podobnie jak było w tekstach mszy wotywniej. W formularzu wotywnym używało się jednej z dwóch prefacji o Eucharystii, gdzie w pierwszej wychwala się Boga za Arcykapłana Jezusa Chrystusa, a w drugiej za dar Jego Ofiary dla zbawienia świata. Nowy formularz ma swoją nową prefację, zatytułowaną: *De sacerdotio Christi et Ecclesiae*. Wysławia się w niej Boga, że w uczynił Chrystusa Jedynym Kapłanem. Chrystus zaś nie tylko dał całemu ludowi Bożemu możliwość uczestniczenia w swoim kapłaństwie, ale także w swojej dobroci dał wybranym braciom możliwość uczestniczenia w tajemnicy swojego posługiwania. Polega zaś ono na odnawianiu zbawczej ofiary, ubogacaniu ludu Bożego świętą miłością, karmieniu słowem i umacnianiu

⁷ Odnoszą się do tekstów opublikowanych w *Notiæ* 49(2012) num. 7–8, 338–368.

sakramentami. Polega ono także na poświęceniu swojego życia Chrystusowi i dla zbawienia braci na Jego wzór. Jedynym sposobem takiego wypełnienia powierzonej misji jest ukształtowanie siebie na obraz Chrystusa, świadcząc nieustannie o wierze i miłości do Chrystusa.

Wybrane czytania podejmują znane nam dobrze wydarzenia biblijne. W roku „A” przywołuje się obraz Abrahama składającego w ofierze swojego syna Izaaka, którego jednak Bóg oszczędził (Rdz 22,9-18). W Ewangelii zaś widzimy Chrystusa przygotowującego się do złożenia ofiary z samego siebie i Jego Ojciec nie oszczędza (Mt 26,36-42). Czytania w roku „B” mówią o nowym przymierzu na odpuszczenie grzechów (Jer 31,31-34), które realizuje się Tajemnicy Jezusa Chrystusa (Mk 14,22-25). Wreszcie w roku „C” widzimy jak Bóg powołuje proroka Izajasza przez zbliżenie go do siebie i uświęcenie (Iz 6,1-4.8), a w Ewangelii Chrystus prosi Ojca o uświęcenie swoich apostołów (Łk 17,1-2.9.14-26). Myśl o kapłaństwie Jezusa Chrystusa jest przedstawiona także w trzech perykopach z listu do Hebrajczyków (Hbr 10,4-10; 10,11-18; 2,10-18), rozłożonych na trzy lata.

Święto jest bardzo bogate w swojej treści. Jego cel nie jest dydaktyczny lub moralizatorski i nie ogranicza się jedynie do zwrócenie uwagi na kapłaństwo Jezusa Chrystusa i kapłaństwo w Kościele. Jak to było wspomniane wyżej, przynosi nam ono łaskę, która pomaga w kontemplacji Chrystusa Arcykapłana, pobudza nas do modlitwy za kapłanów, których posługa jest darem Jego Boskiego Serca, a wreszcie samym kapłanom ubogaca serce i wolę do ochotnego dążenia do świętości, wiernego wypełnienia posługi i szczerego oddania się służbie Bogu i dla zbawienia ludu Bożego. Z tego względu święto to jest bardzo potrzebne w Kościele.

Kraków, 1 grudnia 2012 r.

ks. Stanisław Mieszczak SCJ

ROK WIARY 2012
2013

BIULETYN DUSZPASTERSKI

STYCZEŃ 2013

NR 1 (224) ISSN 1505-7593

